přírůstky, jež byly realisovány již před vydáním tohoto zákona, postihuje přírůstky trvale existentní a nelze říci, že by zasahoval do poměrů časově před vydáním zákona ležících.

Není tudíž možno mluviti o zpětném působení normy, která podrobujíc dávce přírůstek hodnoty, realisovaný převody již uskutečněnými, navazuje na tato převodní jednání právní jen za tím účelem, aby získala (v ceně zcizovací) měřítko pro vyšetření realisovaného přírůstku, který chce dávkou postihnouti.

Vytýká-li stěžovatelka posléze, že uzavírajíc převodní jednání právní v mezidobí, kdy žádný dávkový řád nepůsobil, nemohla při kalkulaci trhové ceny k nepředvídané dávce hleděti, mohla by výtka tato stihati toliko orgány k zavedení dávky povolané, jež nechavše nečinně ono mezidobí uplynouti, vzbudily snad domněnku, že přírůstky v této době realisované dávce podléhati nebudou. Leč právního významu výtka tato nemá, nehledě ani k tomu, že dávkový řád dle zřejmé své intence chce dávku uvaliti právě na zcizitele, snaže se přesunutí její na nabyvatele ztížiti aspoň tím, že přesunutá dávka dle výslovného předpisu (§ 5, odst. 2) připočítává se k ceně zcizovací.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 548.

Vyživovací příspěvek: * Žil-li povolaný se svojí manželkou a dětmi v domácnosti svého otce (tchána), nelze výživu, kterou poskytuje otec (tchán) jeho rodině po jeho povolání, pokládati za dobrovolné příspěvky, k nimž by ve smyslu § 5 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. nesmělo býti přihlíženo.

(Nález ze dne 12. října 1920 č. 9516.)

Věc: Marie Tobešová v Kunvaldě proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Dne 27. července 1914 nastoupil činnou službu vojenskou Jaroslav Tobeš, zaměstnaný do té doby jako dělník v hospodářství svých rodičů. Manželce povolaného Marii a jeho třem dětem narozeným 1910, 1912 a 1914, povolen vyživovací příspěvek, posléze od 1. srpna 1917 částkou po 1 K 60 hal. denně. Podle spisů ani povolaný ani jeho manželka resp. děti nemají žádného majetku; rodina povolaného, který jest nezvěstný, žije u rodičů jeho, kteří mají hospodářství se 60 měřicemi polí bez dluhů a rodinu synovu z větší části vydržují.

Výměrem okresní vyživovací komise z 18. září 1919 bylo výživné Marii Tobešové a jejím dětem na základě revise provedené v Kunvaldě tamní hospodářskou radou odňato s odůvodněním, že výživa jejich vzhledem ke zvýšenému výnosu hospodářství rodičů povolaného, s nimiž žijí ve společné domácnosti, není ohrožena. Odvolání bylo naříkaným rozhodnutím zamítnuto z důvodů první instance.

O stížnosti, namítající nezákonnost naříkaného rozhodnutí v podstatě z důvodu, že rodiče povolaného nemají povinnosti rodinu svého syna vydržovati, nejvyšší správní soud uvážil toto:

Je nesporno, že stěžovatelka a její děti v době povolání manžela, resp. otce žily a od té doby stále žijí na usedlosti rodičů jeho ve společné domácnosti a jsou jimi takto z největší části vydržovány. Za tohoto stavu nelze však zaopatření, kterého tu jako členové společné a nedělené domácnosti svého tchána resp. děda požívají, pokládati za dobrovolné příspěvky ve smyslu § 5/1 zákona z 27. července 1917 č. 313 ř. z., jež nárok na státní vyživovací příspěvek nevylučují. Nelze tedy shledávati nezákonnosti v tom, že žalovaný úřad posuzuje ohroženost výživy uchazečů k tomuto zaopatření nepřihlížel. Pokud pak jde o dobu od 1. listopadu 1919, kdy nabyl působnosti zákon z 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n., dlužno uvážiti, že tento zákon vylučuje nárok na výživné v š e o b e c n ě, není-li výživa příslušníků povolaného ohrožena, při čemž — jak vyplývá z vynechání ustanovení, obdobného předpisu § 5/1 zákona z r. 1917, v souvislosti s tendencí nového zákona, zostřiti totiž podmínky nároku na státní výživné — nijak nerozeznává, z jakého důvodu výživa není ohrožena, zejména má-li osoba, o niž jde, právní nárok na poskytování výživy čili nic.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 549.

K o n g r u a: * Zvýšení nejmenšího příjmu dle druhé věty § 1, odst. 1 čl. IV. zák. ze dne 28. března 1918 č. 115 ř. z. nelze přiznati kanovníkům za léta ztrávená ve vlastnosti profesora náboženství na středních školách, třeba by měli kvalifikaci pro úřad profesora bohosloví.

(Nález ze dne 13. října 1920 č. 9289.)

V ě c: Th. Dr. Antonín M. v Čes. Budějovicích proti ministerstvu školství a národní osvěty v Praze (zast. min. taj. Dr. Arnoštem Roztočilem) o stanovení služebních přídavků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím zamítnut byl nárok stěžovatelův na přiznání zvýšení nejmenšího příjmu kanovnického dle ustanovení 2. věty odst. 1 čl. IV. § 1 zák. ze dne 28. března 1918 č. 115 ř. z. výměrou 2 kvinkvenálek připadlého mu po čas jeho služby ztrávené ve vlastnosti učitele náboženství na středních školách v Písku a Třeboni, a to z toho důvodu, že stěžovatel jako profesor theologie nikdy nepůsobil a tudíž nikdy zákonného zvýšení služného nenabyl. Při tom podotkl žalovaný úřad, že pojem učitele náboženství na střední škole nelze pokládati za totožným s pojmem profesora theologie.

Stížnost proti tomu podaná vytýká naříkanému rozhodnutí nezákonnost. Stěžovatel obdržev titul a charakter profesora, přestal prý býti